



ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ (วันอาทิตย์ในอัฐมวารพระคริสตสมภพ)

โยเซฟ พร้อมกับพระมารดาของพระเยซูเจ้า เคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกาทุกปี เมื่อพระองค์มีพระชนมายุสิบสองพรรษา โยเซฟพร้อมกับพระมารดาก็ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมของเทศกาลนั้น เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง ทุกคนก็เดินทางกลับ แต่พระเยซูเจ้ายังประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มโดยที่บิดามารดาไม่รู้ เพราะคิดว่าพระองค์ทรงอยู่ในหมู่ผู้ร่วมเดินทาง เมื่อเดินทางไปได้หนึ่งวันแล้ว โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ตามหาพระองค์ในหมู่ญาติและคนรู้จัก เมื่อไม่พบจึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตามหาพระองค์ที่นั่น

ในวันที่สาม โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์พบพระองค์ในพระวิหาร ประทับอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและทรงโต้ถามพวกเขา ทุกคนที่ได้ฟังพระองค์ต่างประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม เมื่อโยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์เห็นพระองค์ก็รู้สึกแปลกใจ พระมารดาจึงตรัสถามพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเราเช่นนี้ ดุชิ พ่อกับแม่ต้องกังวลใจตามหาลูก” พระองค์ตรัสตอบว่า “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ใน

บ้านของพระบิดาของลูก” โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ไม่เข้าใจที่
พระองค์ตรัส

พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปเมืองนาซาเร็ธกับบิดามารดาและ
เชื่อฟังท่านทั้งสอง พระมารดาทรงเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ใน
พระทัย พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุ
และพระหรรษทานเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และต่อหน้ามนุษย์



บทรำพึงที่ 1

ซ่อนพระองค์ในครอบครัว

พระเยซูเจ้าทรงดำเนินชีวิตซ่อนเร้นของพระองค์ที่นาซาเร็ธเป็นเวลา 30 ปีก่อนทรงออกไปเทศน์สอนและปฏิบัติภารกิจต่อหน้าสาธารณชนเป็นเวลาสามปี พระองค์ทรงใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัว 10 ปีต่อทุกหนึ่งปีของชีวิตสาธารณะของพระองค์ ท่ามกลางความสงบเงียบของชีวิตครอบครัวพระองค์คงต้องได้รับการสั่งสอนจากพระเจ้าให้ทรงเห็นความสำคัญของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และงานที่เป็นกิจวัตร

มือที่จะรักษาโรค และบรรเทาใจ ไม่ได้หยิ่งเกินกว่าจะถอนรัชพีชในสวน หรือจับสิ่งเขาะร่องไม้ พระบุตรของพระบิดาจันทร์พรายให้ทุกคนรู้จักพระองค์ในนามของบุตรชายของโยเซฟและมารีย์ พระวจนาตถ์ ผู้ทรงเป็นภาพลักษณ์อันสมบูรณ์ของพระบิดา จำเป็นต้องเรียนรู้ความสัมพันธ์ในฐานะบุตร พี่ชายน้องชาย เพื่อนบ้าน และเด็กหนุ่มคนหนึ่งในแต่ละวัน เราคงต้องคาดเดาเองว่าพระองค์ทรงเชี่ยวชาญการเล่นแบบเด็กท้องถิ่นหรือไม่ พระองค์มีงานอดิเรกที่โปรดปรานหรือไม่ ครูของพระองค์มองว่าพระองค์เป็นเด็กอย่างไร หรือเคยมีเด็กหญิงคนใดต้องการเรียกร้องความสนใจจากพระองค์หรือไม่ พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุ และทรงมีความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้า และกับมนุษย์ทั้งหลาย

ครอบครัวเป็นโรงเรียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของพระองค์ วิชาเอกที่พระองค์ทรงเรียนรู้จากโรงเรียนนี้คือมนุษย์ เราเรียนรู้ที่จะให้ผู้อื่นเลี้ยงดู อยู่เพื่อผู้อื่น และอยู่ร่วมกับผู้อื่น การให้ผู้อื่นเลี้ยงดูหมายถึงการเรียนรู้ที่จะพึ่งพาอาศัยผู้อื่น การวางใจผู้อื่นเป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่บท

แรกที่เราเรียนรู้ภายในครอบครัว และผู้เรียนที่สอบตกในวิชานี้จะมี ปัญหาทางอารมณ์ขั้นร้ายแรงตลอดชีวิตของเขา การเรียนรู้ที่จะวางใจใน ผู้อื่นทำให้เราเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระบิดา ผู้ที่เราต้อง พึ่งพาอาศัยในกิจการสร้างสรรค์อันต่อเนื่องของพระองค์ นำสังเกตว่าใน บทภาวนาของพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าว่า “อับบา” ซึ่งเป็น คำที่เด็กใช้เรียกพ่อของตน ภาษาในการภาวนาของพระองค์คงพัฒนา มาจากประสบการณ์การพึ่งพาอาศัย และความวางใจ ที่พระองค์ทรง เรียนรู้ในครอบครัวที่นาซาเร็ธ

การอยู่เพื่อผู้อื่นเป็นวิธีที่เราตอบแทนความช่วยเหลือที่ได้รับจาก ผู้อื่น บุคคลที่เคยเป็นผู้รับเมื่อครั้งเป็นเด็ก จะรู้จักแบ่งปัน และรู้จักให้ เมื่อเขาเติบโตขึ้น พระเยซูเจ้าทรงเจริญวัยขึ้นเป็นชายหนุ่มที่มีอุดมการณ์ ในการรับใช้ มากกว่าให้ผู้อื่นรับใช้พระองค์ และพลีชีวิตของพระองค์ เพื่อผู้อื่น พระองค์ทรงกลายเป็นบุคคลที่อยู่เพื่อผู้อื่น

ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เราจำเป็นต้องรู้จักทั้งการรับ และการให้ ในเวลาที่เหมาะสม การให้และการรับนี้เป็นวิธีการแสดงออกของ พระจิตเจ้า ผู้ทรงเป็นความรักที่ผูกพันระหว่างการให้ของพระบิดา และ การตอบแทนของพระบุตร ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

พลวัตของชีวิตครอบครัวเตรียมเราให้พร้อมที่จะเข้าสู่ชีวิต ภายในของพระเจ้า ซึ่งเคลื่อนไหวอยู่เสมอตลอดนิรันดร การยอมเชื่อฟัง มนุษย์อย่างโยเซฟและพระนางมารีย์ ได้เตรียมพระเยซูเจ้าให้พร้อมที่จะ เชื่อฟังการเรียกร้องครั้งสุดท้ายของพระบิดา



บทรำพึงที่ 2

หายไป และได้พบ

คำบอกเล่าของลูกาเรื่องเหตุการณ์ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อพระเยซูเจ้าอายุ 12 ปี เป็นเหมือนสะพานเชื่อมระหว่างชีวิตในวัยเด็กเข้ากับชีวิตสาธารณะของพระองค์ และเชื่อมระหว่างการนบนอบเชื่อฟังผู้ใหญ่ในครอบครัว และการนบนอบเชื่อฟังพระประสงค์ของพระบิดาในเวลาต่อมา

เมื่อเด็กชายชาวยิวอายุ 12 ปี เขาจะถึงวัย บาร์มิตซวาท (bar mitzvah) ซึ่งหมายความว่าเขาได้กลายเป็นบุตรของธรรมบัญญัติอย่างเต็มตัว ครอบครัวของเขาฉลองเหตุการณ์นี้ด้วยการแสวงบุญไปยังกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกา ลูกา บอกเล่าเรื่องนี้เป็นหัวข้อย่อยซึ่งเสริมหัวข้อใหญ่ที่เขาจะบอกเล่าต่อไป การปฏิบัติภารกิจในชีวิตสาธารณะของพระเยซูเจ้าจะกลายเป็นการเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์จะเสด็จไปถึงที่นั่นระหว่างเทศกาลปัสกาอีกเช่นกัน ในที่นั้น พระองค์จะพบกับผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติ แต่ความประหลาดใจของคนเหล่านี้ต่อพระองค์ในวัยเด็กจะกลายเป็นการปฏิเสศพระองค์เมื่อคนเหล่านี้พบพระองค์ในวัยผู้ใหญ่ ในแต่ละเรื่อง พระเยซูเจ้าทรงหายไปเป็นเวลาสามวัน ความยินดีของบิดามารดาของพระองค์เมื่อพบพระองค์ในวันที่สาม เป็นเสมือนลางบอกเหตุว่าการกลับคืนชีพในวันที่สามของพระองค์ ก็จะเป็นข่าวที่น่าตื่นเต้นยินดีเช่นกัน คำอธิบายของเยซูน้อยว่าพระองค์ต้องทำภารกิจของพระบิดา ก็ชี้ให้เห็นความจำเป็นที่พระคริสตเจ้าผู้กลับคืนชีพทรงบอกให้ศิษย์ที่กำลังเดินทางไปเอมมาอูส ว่า “พระคริสตเจ้า

จำเป็นต้องทนทรมาณเช่นนี้ เพื่อจะเข้าไปรับพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ มิใช่หรือ” (ลก 24:26)

เมื่อพระองค์มีพระชนมายุ 12 พรรษา พระเยซูเจ้าไม่ใช่เด็กแล้ว แต่ก็ยังไม่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว พระองค์อยู่ในระยะที่หายไปและได้พบระยะที่ออกจากวัยหนึ่งและเข้าสู่อีกวัยหนึ่ง ระยะที่ต้องปล่อยวางบางสิ่งและยอมรับภาระหน้าที่ เหตุการณ์ในพระวิหารทำให้เราเห็นว่าจะต้องเกิดอะไรต่อไป เราต้องปล่อยวางจากความสัมพันธ์วัยเด็ก ถ้าจะยอมรับความรับผิดชอบอย่างผู้ใหญ่คนหนึ่ง ความใกล้ชิดสนิทสนมของคนในครอบครัวเดียวกันจะต้องขยายวงออกไปพบกับความแปลกใหม่ของชุมชนที่ใหญ่กว่า การเชื่อฟังของบุตรต่อบิดามารตามนุษย์จำเป็นต้องหลีกทางให้แก่ผู้มีอำนาจมากกว่า คือ พระบิดาสวรรค์ นี่คือการสั่งสอนของพระองค์ในเวลาต่อมา คือ มนุษย์ต้องยอมสละชีวิตเพื่อจะได้พบชีวิต ขนบปึงจะต้องถูกบิก่อนจะแบ่งปันกันได้ และชีวิตมนุษย์ของพระเยซูเจ้าต้องสิ้นสุดลงก่อนที่พระจิตของพระองค์จะกลับคืนชีพ

เมื่อทรงมองเห็นอนาคตได้แวบหนึ่งแล้ว พระเยซูเจ้าทรงกลับไปนาซาเร็ธพร้อมครอบครัวของพระองค์ พระองค์ทรงรอคอยเสียงเรียกจากพระเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในปรีชาญาณพระชนมายุและพระหรรษทาน เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และต่อหน้ามนุษย์



บทรำพึงที่ 3

โยเซฟ พร้อมกับพระมารดาของพระเยซูเจ้า เคยขึ้นไปยัง
กรุงเยรูซาเล็ม ในเทศกาลปีสกาทุกปี

ลูคา บอกเราให้รู้ว่าพระนางมารีย์ และโยเซฟ ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่ออย่างไร ด้วยการระบุว่าท่านทั้งสองเดินทางแสวงบุญ “ทุกปี” พระเยซูเจ้าทรงเจริญวัยขึ้นท่ามกลางบรรยากาศที่ประชาชนยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติของพันธสัญญาเดิมทั้งในแง่ประวัติศาสตร์ สังคม และศาสนา “ชายทุกคนจะต้องมาต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง” (อพย 23:14-17) ประชาชนต้องละทิ้งบ้านของตนปีละสามครั้ง อย่างน้อยครั้งละหนึ่งสัปดาห์ และเดินทางมุ่งหน้าไปหาพระเจ้า (เขาเชื่อว่าพระเจ้าประทับอยู่ในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม) และขับร้องบทสดุดีระหว่างทางว่า “ข้าพเจ้ายินดี เมื่อได้ยินเขาพูดว่า ‘เราจงไปที่พระนิเวศของพระเจ้ากันเถิด’” (สดด 121)

เมื่อพระองค์มีพระชนมายุสิบสองพรรษา โยเซฟ พร้อมกับพระมารดาก็ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม ตามธรรมเนียมของเทศกาลนั้น

ในอิสราเอล เด็กจะเข้าสู่โลกของผู้ใหญ่เมื่ออายุ 12 ปี หลังจากได้ศึกษาคำสอนทางศาสนาแล้ว เราจะเป็น “บารมีทสวาท” หรือ “บุตรแห่งธรรมบัญญัติ” ในวันนั้น เขาจะถูกเรียกให้ขึ้นไปยังแท่นอ่านพระคัมภีร์ในศาลาธรรม และอ่านคัมภีร์โทราห์

เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง ทุกคนก็เดินทางกลับ แต่พระเยซูเจ้ายังประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มโดยที่บิดามารดาไม่รู้ เพราะคิดว่าพระองค์ทรงอยู่ในหมู่ผู้ร่วมเดินทาง เมื่อเดินทางไปได้หนึ่งวันแล้ว โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ตามหาพระองค์ในหมู่ญาติ และคนรู้จัก

เหมือนฟ้าผ่าลงมากลางครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ นี่คือช่องว่างระหว่างวัยระหว่างพระเยซูเจ้าและบิดามารดาของพระองค์หรือ

แม้ว่าเราอาจพยายามมองว่าเป็นเหตุการณ์เล็กน้อย แต่เราก็อดนึกเปรียบเทียบไม่ได้กับวิกฤติการณ์ภายในครอบครัวในยุคปัจจุบัน เป็นเรื่องบังเอิญหรือที่รายละเอียดหนึ่งเดียวที่เรารับรู้เกี่ยวกับชีวิตซ่อนเร้นนาน 30 ปี ของพระเยซูเจ้ากลายเป็นเรื่องของเด็กที่หนีพ่อแม่ และทำให้ท่านเดือดร้อน เห็นได้ชัดว่าการกระทำของพระเยซูเจ้าไม่มีเจตนาร้ายลึกลับ บอกเล่าเหตุการณ์นี้ด้วยเหตุผลที่ไม่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาของวัยรุ่นเลย บิดามารดาที่วิตกกังวลกับพฤติกรรมของบุตรคงรู้สึกเบาใจเมื่อรู้ว่าเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นได้ แม้แต่กับพระนางมารีย์ และโยเซฟ

ในส่วนของพระเยซูผู้อยู่ในวัยรุ่น เราเห็นได้ว่าพระองค์มีเสรีภาพมาก เพราะกว่าบิดามารดาของพระองค์จะรู้ว่าพระองค์ไม่ได้อยู่ในกลุ่มผู้เดินทาง เวลา ก็ผ่านไปแล้วหนึ่งวันเต็มๆ พระองค์จะต้องคุ้นเคยกับการอยู่กับผู้อื่น และมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้อื่น บิดามารดาของพระองค์ไม่ได้จับตามองพระองค์ตลอดเวลา ท่านทั้งสองไว้วางใจพระองค์

เมื่อไม่พบจึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อตามหาพระองค์ที่นั่น

คำบอกเล่านี้ใช้คำว่า “ตามหา” ถึงสี่ครั้ง ในประโยคนี้เป็นการตามหาทางกายภาพ แต่พระคัมภีร์มักใช้คำว่า “แสวงหา – ตามหา” เมื่อพูดถึงการแสวงหาพระเจ้าผู้ทรงเป็นแกนกลางแห่งชีวิตของผู้มีความเชื่อทุกคน ความเชื่อก็คือ “การตามหา”

พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เรา “พบ” อยู่เสมอ แต่แล้วก็ “สูญเสียบ” พระองค์ไป เพื่อจะออก “ตามหา” พระองค์อีก พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ไม่มีใครครอบครองได้ เพราะพระองค์ทรงอยู่เหนือเรา และทรงอยู่ไกลเกินเอื้อม ทรงเป็นผู้ที่ไม่มีใครจับไว้ได้ ทรงไม่อยู่ในขอบเขตที่มนุษย์ต้องการกักขังพระองค์ไว้ พระเจ้าทรงอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

เราคงจำอุปมาอันละเอียดละไมและอ่อนหวานในบทเพลงซาโลมอนได้ “ฉันตามหาเขาผู้ที่วิญญานของฉันรัก ฉันตามหาเขา แต่ไม่พบเขา” (พชม 3:1-3)

ข้าพเจ้าเป็น “ผู้แสวงหาพระเจ้า” หรือไม่

ในวันที่สาม โยเซฟ พร้อมกับพระนางมารีย์ พบพระองค์ ...

เห็นได้ชัดว่า ลูกามองเหตุการณ์นี้เปรียบเทียบกับเหตุการณ์ปีศาจ มีเครื่องหมายหลายอย่างที่ชี้ว่าหัวใจของผู้มีความเชื่อไปสู่การเพ่งพินิจต่อไปนี้

1. ครอบครัวย้ายถิ่นที่ “ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปีศาจ” และวันหนึ่งพระเยซูเจ้าก็จะเสด็จ “ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” (ลก 18:31)

2. การหายตัวไปของพระเยซูเจ้า และเขาพบพระองค์อีกครั้งหนึ่ง สามวันต่อมา ทำให้หอดไม่ได้ที่จะคิดถึงเทศกาลปีศาจอีกครั้งหนึ่ง เมื่อพระองค์จะกลับคืนพระชนมชีพ “ในวันที่สาม”

3. ลูกาจะใช้ประโยคที่ว่า “ลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก” บ่อยครั้ง เพื่อแสดงว่าพระเยซูเจ้าทรงนบนอบเชื่อฟังพระบิดาอย่างไร และทรงปฏิบัติตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างไรระหว่างพระทรมาน (ลก 4:43, 9:22, 17:25, 13:33, 22:37, 24:26, 44)

4. “ความไม่เข้าใจ” มักถูกเชื่อมโยงกับพระทรมาน ประโยคที่ว่า “พวกเขาไม่เข้าใจ” ปรากฏขึ้นหลายครั้งเพื่อแสดงว่าบรรดาศิษย์ไม่เข้าใจพระวาจาของพระเยซูเจ้า (ลก 9:45, 18:34, 24:25-26)

5. เมื่อเขาพบพระเยซูเจ้า พระองค์ “ประทับอยู่ในบ้านของพระบิดา” เปรียบเทียบกับการเสด็จขึ้นสวรรค์ ซึ่งพระเยซูเจ้าจะ “ประทับเบื้องขวาของพระบิดา”

6. ท้ายที่สุด คำดำหนิวว่า “พ่อแม่ตามหาลูกทำไม” ชวนให้คิดถึงพระวาจาที่ทรงตำหนิบรรดาสตรีใจศรัทธาที่มองหาพระศพของพระเยซูเจ้าในพระคูหาว่า “ทำไมท่านมองหาผู้เป็นในหมู่ผู้ตายเล่า” (ลก 24:5)

ถ้าเราต้องการพบพระเยซูเจ้า และเข้าใจว่าพระองค์ทรงเป็นใคร เราต้องเดินทางไปกับพระองค์ตามทางแห่งปัสกา ซึ่งเป็นเส้นทางที่นำพระองค์ไปหาพระบิดา เมื่อพระองค์ตรัสถึงความตายของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เรากำลังไปเฝ้าพระบิดา” (ยน 13:33, 14:2, 14:28, 16:5, 16:28)

ถ้าผู้เป็นบิดามารดาทั้งหลายต้องการค้นพบแง่มุมอันลึกล้ำของปัสกา ในเหตุการณ์อันเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในชีวิตครอบครัวของเขาในปัจจุบัน เขาไม่จำเป็นต้อง “หลบหนี” จากความเป็นจริงของชีวิต อาจเป็นไปได้ว่า วันนีเช่นเดียวกับในยุคของพระนางมารีย์และโยเซฟ ความเชื่อของผู้เป็นบิดามารดาในธรรมล้ำลึกปัสกา - ซึ่งหมายถึงความเชื่อว่าชีวิตเกิดขึ้นจากความตาย - จะทำให้เขาเกิดความหวังขึ้นในใจว่า “เขาไม่ได้สูญเสียชีวิตของเขาไปตลอดกาล” วิฤติการณ์ที่เรากำลังจมอยู่ในปัจจุบัน เป็นช่วงเวลาอันเจ็บปวดของวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ แต่พระเจ้าข้า เราคาดหวังว่าจะถึงช่วงเวลาอันรุ่งโรจน์แห่ง “การพบกันอีกครั้งหนึ่ง”

ในวันที่สาม โยเซฟ พร้อมกับพระนางมารีย์ พบพระองค์ในพระวิหาร ประทับอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและทรงโต้ถามพวกเขา ทุกคนที่ได้ฟังพระองค์ต่างประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม

ผู้มีความเชื่อในศาสนายูดา ยถือว่าพระวิหารเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่ประทับของพระเจ้า

ข้อความนี้บรรยายภาพของพระเยซูเจ้าว่าเป็นเด็กที่โตเกินวัย ฉลาด และใฝ่รู้ และทรงมีความรู้เรื่องพระคัมภีร์ดีมาก พระองค์ทรงมีคุณสมบัติสองประการที่จำเป็นสำหรับมนุษย์ คือ พระองค์ทรงรู้จักฟัง และพระองค์ทรงพร้อมจะเรียนรู้ ทรงรู้จักไต่ถาม

เมื่อโยเซฟ พร้อมกับพระนางมารีย์ เห็นพระองค์ก็รู้สึกแปลกใจ พระมารดาจึงตรัสถามพระองค์ว่า **“ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเราเช่นนี้ ดุชิ พ่อกับแม่ต้องกังวลใจตามหาลูก”**

ก่อนหน้านี้ เราเห็นว่าบิดามารดาของพระเยซูเจ้ายอมให้พระองค์ มีเสรีภาพในระดับหนึ่ง บัดนี้ เราเห็นว่าทั้งสองไม่ได้ละทิ้งความรับผิดชอบของตน ท่านทั้งสองไม่ยอมแพ้ และตามหาพระองค์นานสามวัน และบัดนี้ พวกเขาขอคำอธิบาย ด้วยคำพูดที่แสดงความรัก แต่ทว่า เด็ดขาด

พระนางมารีย์ทรงเป็นผู้ตั้งคำถาม พระนางต้องทนทรมานใจอย่างสาหัส เพราะความรักฉันมารดาของพระนาง ก่อนหน้านั้น ลูกากล่าวถึงพระเยซูเจ้าว่าเป็น **“พระกุมาร”** (pais ในภาษากรีก) แต่บัดนี้ พระนางมารีย์เรียกพระองค์ว่า **“ลูก”** (teknon ในภาษากรีก) ซึ่งแสดงให้เห็นความเจ็บปวดในหัวใจของมารดาคนหนึ่ง

วันทา พระแม่มารีย์ ท่านผู้ทรงเข้าใจความรู้สึกของมารดาทั้งหลายที่ซอกซำใจเพราะบุตรของตน โปรดภาวนาเพื่อเราเทอญ

พระองค์ตรัสตอบว่า **“พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก”**

นี่คือข้อความแรกที่พระเยซูเจ้าตรัสในพระวรสาร เป็นครั้งแรกที่เราได้ยินพระองค์ตรัสภายในระยะเวลา 30 ปี ซึ่งนับว่านาน พระเจ้าไม่พูดเรื่องไร้สาระ

แต่พระวาจาแรกของพระเยซูเจ้ามุ่งหมายจะเผยแก่เราว่า พระองค์ทรงตระหนักดีว่าพระองค์ทรงเป็นใคร เมื่อพระนางมารีย์เอ่ยถึง “พ่อ” ของพระองค์ พระนางหมายถึง “โยเซฟ” แต่เมื่อพระเยซูเจ้า ตรัสตอบ พระองค์หมายถึงใครบางคนที่พระองค์ทรงเรียกว่า “พระบิดา ของลูก” และพระองค์ทรงรู้สึกว่พระองค์ “อยู่ในบ้าน” ภายในพระวิหาร อันสง่างามนี้ เมื่อพระองค์ทรงรับพิธีล้าง พระวาจาแรกของพระบิดาคือ “ท่านเป็นบุตรสุดที่รักของเรา” (ลก 3:22)

ถูกแล้ว พระเยซูเจ้าทรงหันไปหาพระบิดาเสมอ การเผยแสดงนี้ นำพาเราเข้าสู่ธรรมล้ำลึกแห่งพระตรีเอกภาพ พระเยซูเจ้าทรงเคารพ พระบิดาตั้งแต่พระองค์ยังอยู่ในวัยเยาว์ และคงไม่ผิดถ้าเราจะนึกเห็น ภาพพระองค์ภาวนาด้วยความรักเป็นเวลานาน “ในบ้านของพระบิดา ของพระองค์” เมื่อทรงอายุเพียง 12 ปี พระวรสารบอกเราในเวลาต่อมา ว่าพระเยซูเจ้าทรงภาวนาตลอดทั้งคืน (ลก 6:12) และพระวาจาประโยค สุดท้ายของพระองค์คือ “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้ามอบจิตของข้าพเจ้าไว้ ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลก 23:46)

เราเคยกล่าวถึงคำว่า “ต้อง” (dei ในภาษากรีก) คำที่เป็นภาษา พระคัมภีร์นี้บอกเราบ่อยครั้งว่าพระเยซูเจ้าทรงยึดมั่นในพระประสงค์ ของพระบิดาอย่างไร “บุตรแห่งมนุษย์จำเป็นต้องรับการทรมานอย่างมาก” (ลก 17:25) “ถ้อยคำในพระคัมภีร์จะต้องเป็นความจริง” (ลก 22:37) “พระคริสตเจ้าจำเป็นต้องทนทรมานเช่นนี้เพื่อจะเข้าไปรับ พระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์” (ลก 24:26) “ทุกสิ่งที่ยืนยันไว้เกี่ยวกับเรา ... จะต้องเป็นความจริง” (ลก 24:44) นักบุญเปาโล กล่าวถึง “ความ เชื่อฟัง” ของพระเยซูเจ้า ซึ่งช่วยเราให้รอดพ้น (รม 5:19, ฮบ 10:5, ฟป 2:8) นี่คือนี่ในเคล็ดลับของบุคลิกภาพของพระเยซูเจ้า

ส่วนเราเล่า เรายกให้พระเจ้าสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดในชีวิตของเรา หรือเปล่า “ข้าพเจ้าต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของข้าพเจ้า”

โยเซฟ พร้อมกับพระนางมารีย์ไม่เข้าใจที่พระองค์ตรัส

ทั้งสองตามหาพระองค์จนพบ แต่ยังคงแสวงหาพระองค์ต่อไป เพราะไม่เข้าใจพระองค์

ทั้งสองเข้าใจเหตุการณ์อันน่าพิศวงเมื่อพระองค์ประสูติในเมือง เบธเลเฮมอย่างไร พระนางมารีย์จำได้ไม่ใช่หรือว่าเมื่อทูตสวรรค์แจ้งข่าว ต่อพระนาง เขาบอกว่า “เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ และพระเจ้าสูงสุดจะทรง เรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์”

เมื่อเรายกให้ชีวิตของพระนางมารีย์เป็นแบบอย่าง เราต้องเข้าใจ ว่าพระนางมารีย์เองก็ต้องแสดงความเชื่อของพระนาง พระนางก็ไม่เคย เห็นพระเจ้า การตอบรับพระประสงค์ของพระเจ้าเมื่อทูตสวรรค์แจ้งข่าว จะสมบูรณ์เพียงเมื่อพระนางตอบรับพระประสงค์ของพระเจ้าในเวลา นี้ ท่ามกลางคืนมืดแห่งความเชื่อ โดยปราศจากความเข้าใจ แม้จะได้รับการ เผยแสดงจากทูตสวรรค์ แต่การแสดงความเชื่อก็ยังเป็นสิ่งจำเป็น

พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปเมืองนาซาเร็ธกับบิดามารดา และเชื่อฟัง ท่านทั้งสอง พระมารดาเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในพระทัย พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุ และพระ- ทรยศานเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และต่อหน้ามนุษย์

“พระนางทรงเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในพระทัย” วันหนึ่ง หลังจากนั้น แสงสว่างจะฉายส่อง นี่คือการหวัง

พระเยซูเจ้าทรงดำเนินชีวิตครอบครัวปกติอีก 18 ปีต่อมา ท่ามกลางความเงิบของพระเจ้า นี่แสดงให้เห็นคุณค่าของ “กิจวัตร ประจำวัน” ของชีวิต “ปกติ” และของชีวิต “ครอบครัว”

